

[Hendriksen.]

mindste Grund til længere at tvivle om Regeringens Grønlandspolitik over for Færinger er et Slag i Ansigtet paa alle dem, der endnu nærer venlige Følelser over for Danmark.“

Denne Artikel er jo skrevet før Indgaaelsen af den Overenskomst med Hensyn til Færingernes Fiskeri under Grønland, som jeg ogsaa skal omtale om et Øjeblik. Saa fortætttes der:

„Regeringens Fumlerier i færøsk Finanspolitik efterlader kun Skygger og Skaar og tvinger i Strid med Grundlovens Aand Færøernes Amtskommune til at føre en Skatte- og Afgiftspolitik, som kun hører en Stat og aldrig et Amt til. Endelig er der Julegaverne af 1938 til Selvstyrebægelsen, som bestod i Fjernelsen af Dansk som Undervisningssprog i Folkeskolen og Retten til ved første bejlelige Øjeblik at kassere Dansk som Kirkesprog, skønt det har været Færingernes eneste Kirkesprog i 400 Aar.

Under disse Forhold maa det være berettiget herfra at kræve, at den nuværende Regering gør den danske Befolkning klart, at det er denne og ikke nogen anden Stilling, Regeringen har indtaget over for Færøerne. Vi ved, at en overvejende Del af den danske Befolkning, endog Kredse, der staa Regeringen nær, er dybt uenige i den Politik, der for Tiden føres over for Færøerne, og som i Virkeligheden giver den loyale Del af det færøske Folk værre Mindretalskaar end dem, der forundes det nationale danske Mindretal sydfør Grænsen. Derfor føler vi det som vor Pligt at træde skarpt op mod Regeringens nuværende færøske Politik og bekæmpe den og de Folk, paa hvilke Ansvaret for en saadan Politik hviler.“

Disse Bemærkninger er jo meget skarpe og meget bitre. Naar Sambandspartiet — og jeg maa som før nævnt, indtil det modsatte dokumenteres, gaa ud fra, at „Dimmalætting“s Redaktør ikke har skrevet den paagældende Artikel uden efter Samraad med Sambandspartiets ledende Mænd — indtager en saadan Holdning over for den høje Regering, og naar man ved, hvorledes de andre færøske Partier stiller sig til det danske Rige, bliver de færøske Problemer langt vanskeligere at klare, end Tilfældet ellers vilde have været, og langt alvorligere.

Jeg har fra rigsvenlige Færinger modtaget baade mundtlige og skriftlige Tilkendigelser, der gaar ud paa, at den Holdning, den høje Regering har indtaget i det fær-

øske Skolespørgsmaal, ikke er egnet til at skabe den Fred, den højtærede Undervisningsminister formodentlig mener, den vil skabe. Formentlig vil den højtærede Undervisningsminister hævde, at man ikke kan gaa imod et Krav, der kommer fra op imod to Trediedele af Lagtingets Medlemmer, men den højtærede Undervisningsminister maa jo ikke glemme, at Flertallet inden for de paagældendes Kreds dannes af den Gruppe Selvstyremænd, hvis Syn paa Danmark og alt, hvad der er dansk, er særdeles vel kendt ogsaa her i Landet. Rent faktisk er det i hvert Fald, at den høje Regering ved at billige den Adfærd, som den højtærede Undervisningsminister har øvet i det færøske Skolespørgsmaal, er gaaet Selvstyrepartiets Ærinde og har vakt stor Bitterhed og Uvilje over for Regeringen og dermed over for det danske Rige hos de trofaste Tilhængere paa Færøerne af Samhørighedsønsket.

Men det er ikke Skolespørgsmaalet alene, der volder Vanskeligheder og Uenighed. Utilfredsheden med, hvad Regeringen har foretaget sig over for Færøerne, hviler desværre paa en overmaade bred Basis, og det er derfor, vor Forespørgsel er rettet til den højtærede Statsminister og ikke til den højtærede Undervisningsminister, som jeg imidlertid med Glæde ser er kommet til Stede her i Salen, og som jeg haaber vil tage Ordet under Debatten angaaende det Omraade, der vedrører den højtærede Undervisningsminister.

Man taler i denne Artikel i „Dimmalætting“ bl. a. om Regeringens „Fumlerier“ i færøsk Finanspolitik og hævder, at disse „Fumlerier“ kun efterlader „Skygger og Skaar og tvinger i Strid med Grundlovens Aand Færøernes Amtskommune til at føre en Skatte- og Afgiftspolitik, som kun hører en Stat og aldrig et Amt til“.

Det er haarde Ord, og sikkert haardere, end de burde være, navnlig i Betragtning af, at man fra dansk Side inden for alle Rigsdagens Partier har næret og vedvarende nærer de alvorligste Ønsker om at hjælpe Færøerne paa det finansielle Omraade. Det er aldrig sket, at mit Parti, og jeg tror heller ikke andre Partier, har villet nægte Regeringen, hvad enten det har drejet sig om den nusiddende Regering eller tidligere Venstreregeringer, de Bevillinger, den har ønsket til Færøerne. Men naar jeg har sagt dette, vil jeg ogsaa føje til, at det forekommer mig, at den Finanspolitik, som den høje Regering i de senere Aar har ført over for Færøerne, paa flere Punkter har været stykkevis og delt, uden Plan og uden Frem-